

În cauza Fox, Campbell și Hartley¹,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului constituită, potrivit articolului 43 (art.3) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale („Convenția”) și clauzelor pertinente din regulamentul său², dintr-o cameră compusă din următorul complet:

Dnii R. Ryssdal, președinte,
J. Cremona,
J. Pinheiro Farinha,
Sir Vincent Evans,
R. Bernhardt,
S. K. Martens,
Dna E. Palm,

precum și dnii M.-A. Eissen, grefier, și H. Petzold, grefier adjunct,

După ce a deliberat cu ușile închise la 29 martie și 26 iunie 1990,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această ultimă dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost deferită Curții de Comisia Europeană a Drepturilor Omului („Comisia”) la 13 iulie 1989 în termen de trei luni oferit de articolele 32 §1 și 47 (art. 32-1, art. 47) din Convenție. La originea sa se găsesc trei cereri (nr. 12244/86, 12245/86 și 12383/86) îndreptate contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, cu care cei trei cetățeni irlandezi, dl Bernard Fox, dna Maire Mambell și dl Samuel Hatley, au sesizat Comisia – primele două la 16 iunie 1986, a treia la 2 septembrie 1986 – potrivit articolului 25 (art. 25).

Cererea Comisiei face trimitere la articolele 44 și 48 (art. 44, art. 48), precum și la declarația britanică de recunoaștere a jurisdicției obligatorii a Curții (articolul 46) (art.46). Ea are ca obiect obținerea unei decizii care ar stabili dacă faptele cauzei denunță o omisiune a statului reclamat potrivit exigențelor prevăzute de articolele 5 și 13 (art.5, art. 13).

2. Ca răspuns la invitația prevăzută la articolul 33 §3 d) al regulamentului, reclamanții și-au manifestat intenția de a participa în instanță, desemnându-și consilierul (articolul 30).

3. Camera se constituie de plin drept din Sir Vincent Evans, judecător ales, de naționalitate britanică (articolul 43 din Convenție) (art. 43), și dl R. Ryssdal, președintele Curții (articolul 21 § 3 b) al regulamentului). La 23 august 1989, acesta din urmă i-a desemnat, prin tragere la sorți, în prezența grefierului, pe ceilalți cinci membri și anume dnii J. Cremona, J. Pinheiro Farinha, R. Macdonald, S.K. Martens și dna E. Palm (articolele 43 în fine din Convenție și 21 §4 din regulament) (art. 43). Ulterior, dl R. Bernhardt, supleant, l-a înlocuit pe dl Macdonald, împiedicat în exercitarea funcțiilor (articolul 24 §1 din regulament).

4. Asumându-și președinția camerei (articolul 21 §5), dl Ryssdal i-a consultat, prin intermediul grefierului, pe agentul guvernamental britanic („Guvernul”), pe delegatul Comisiei și pe reprezentantul reclamanților referitor la chestiunea necesității unei proceduri scrise (articolul 37 § 1). În conformitate cu ordonanțele și directivele sale, grefierul a primit memoriul Guvernului la 19 decembrie 1989, cel al reclamanților la 10

¹ Nota grefei: Afacerea poartă nr. 18/1989/178/234-236. Prima cifră indică numărul de ordin în anul introducerii, iar ultimele două locul său pe lista sesizărilor Curții de la origine și pe lista cererilor inițiale (pe rolul Comisiei) corespunzătoare.

² Nota grefei: Amendamentele aduse regulamentului intrat în vigoare la 1 aprilie 1989 se aplică prezentei cauze.

ianuarie 1990, anexele la acest document – două zile mai târziu și pretențiile celor interesați în temeiul articolului 50 (art. 50) din Convenție la 9 martie 1990.

Printr-o scrisoare sosită la 8 februarie 1990, secretarul Comisiei l-a informat că delegatul și-a exprimat dorința de a se exprima în audiere.

5. La 21 decembrie 1989, președintele a fixat pentru 26 martie 1990 data deschiderii procedurii orale după consultarea opiniei participanților prin intermediul grefierului (articolul 38 din regulament).

6. Dezbaterile s-au desfășurat în ședință publică în ziua menționată la Palatul Drepturilor Omului din Strasbourg. Înainte de aceasta Curtea s-a întrunit într-o reuniune pregătitoare.

S-au înfățișat:

- din partea Guvernului

Dnii M. Wood, consilier juridic al Ministerului Afacerilor
Externe și al Commonwealth-lui agent,
B. Kerr, Q. C., consilieri
N. Bratza, Q. C.,

- din partea Comisiei

Dl C. Rozakis, delegat,

- din partea reclamanților

Dnii R. Weir, Q. C.,
S. Treacy, avocat,
P. Madden, jurisconsult, consilieri.

Curtea a audiat declarațiile, precum și răspunsurile la întrebările sale, date de dl Kerr din partea Guvernului, de dl Rozakis din partea Comisiei și de dl Weir din partea reclamanților.

7. În ziua audierii și la diverse date ulterioare reclamanții și Guvernul au depus o serie de documente referitoare la rambursarea costurilor și cheltuielilor reclamate în temeiul articolului 50 (art. 50) din Convenție.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

A. Referitoare la dl Fox și dna Campbell

8. Primii doi reclamanți, dl Bernard Fox și dna Maire Campbell, sunt soț și soție, dar care nu mai locuiesc împreună. Ei locuiesc în Belfast, în Irlanda de Nord.

9. La 5 februarie 1986 poliția i-a reținut și i-a condus la comisariatul Royal Ulster Constabulary (R.U.C.) din Woodbourne, unde a fost percheziționat complet vehiculul cu care călătoreau. După 25 minute de la sosirea lor, la ora 15.40, ei au fost arestați în temeiul articolului 11 § 1 din legea din 1978 cu privire la starea de urgență în Irlanda de Nord (Northern Ireland (Emergency Provisions) Act, „legea din 1978”, paragraful 16 infra). Li s-a adus la cunoștință că arestarea lor se întemeiază pe acest text, fiind bănuți de terorism de către polițistul care i-a arestat. De asemenea li s-a comunicat că pot fi deținuți pe parcursul a 72 ore. Apoi au fost conduși la comisariatul din Castlereagh, unde poliția i-a interogat separat de la ora 20.15 până la ora 22.00.

10. Bănuți de participarea în aceeași zi la activități de colectare și transmitere de informații în folosul Armatei Republicane Irlandeze provizorii („I.R.A. provizorie”), ei au fost nevoiți să dea explicații asupra acestei chestiuni pe durata detenției lor. Plus la aceasta, ei au fost interogați referitor la presupusa apartenență la organizația menționată. Potrivit Guvernului, atunci când poliția a reținut automobilul lor, ea poseda deja date care-i făceau suspecti pe reclamanți.

Ei nu au fost acuzați de săvârșirea vreunei infracțiuni. Dl Fox a fost eliberat la 7 februarie 1986 la ora 11.40, iar dna Campbell cu cinci minute mai târziu. Fără a se lua în calcul timpul aducerii lor la comisariat, ei au fost deținuți, prin urmare, respectiv 44 ore și 44 ore și 5 minute.

11. La momentul arestării, li s-a arătat nota destinată persoanelor reținute cu descrierea drepturilor de care beneficiază. Ei nu au fost aduși în fața instanței de judecată și nu au avut ocazia de a solicita eliberarea sub cauțiune. La 6 februarie ambii angajaseră o procedură de *habeas corpus*, dar au fost eliberați înainte ca vreun judecător să le examineze cauza.

12. În 1979 dl Fox fusese condamnat pentru mai multe infracțiuni prevăzute de legislația referitoare la explozive și apartenența la I.R.A. la privațiune de libertate (ne cumulativ) pentru 12 și 5 ani, respectiv dna Campbell – pentru 18 luni cu amânarea executării pedepsei, în calitate de complice la comiterea infracțiunilor prevăzute de aceeași legislație.

B. Referitoare la dl Hartley

13. Cel de-al treilea reclamant, dl Samuel Hartley, locuiește în Waterfoot, în comitatul Antrim din Irlanda de Nord. La 18 august 1986 la ora 07.55 poliția l-a luat de la domiciliu în prezența părinților săi; ea l-a informat pe loc că este arestat potrivit articolului 11 § 1 din legea din 1978, fiind suspectat de terorism. Poliția l-a adus la comisariatul din Antrim, unde i-a fost imediat înmănată copia notei în atenția persoanelor reținute. Ea l-a interogat începând cu ora 11.05 până la ora 12.15.

14. Reclamantul era bănuț de implicare într-o răpire care a avut loc la Ballymena mai devreme în aceeași lună, în cursul căreia persoane mascate și înarmate, bănuite a avea legături cu I.R.A. provizorie, răpise un tânăr și o tânără. Răpirea părea să aibă ca scop de a o constrânge pe tânără să își retragă acuzațiile de viol aduse cu un an înainte și care pe o persoană o costase condamnarea la trei ani de închisoare. Guvernul a declarat într-o audiere în fața Comisiei că potrivit procesului-verbal al primului interogatoriu al dlui Hartley, acesta din urmă a fost chestionat pe marginea activităților teroriste desfășurate într-un spațiu geografic restrâns și bine definit, precum și pe marginea legăturilor sale cu I.R.A. provizorie. Procesul-verbal nu oferă alte detalii, dar zona despre care este vorba corespunde celei a răpirii. Dl Hartley a negat orice participare la aceasta, dar el nu a dezmințit afirmația Guvernului precum că a fost interogat în această privință.

El nu a constituit obiectul vreunei inculpări și a fost eliberat la 19 august 1986 la ora 14.10 după 30 de ore și 15 minute. El nu a intentat nici o acțiune cu privire la arestarea și detenția sa.

II. Dreptul și practica interne pertinente

A. Introducere

15. Populația Irlandei de Nord – un milion și jumătate de persoane – a suportat ultimii douăzeci de ani o campanie de terorism (hotărârea Irlanda c. Marii Britanii din 18 ianuarie 1978, Seria A, nr. 25, pp.9-31, §§ 11-77, și hotărârea Brogan și alții din 29 noiembrie 1988, Seria A, nr.145-B, p. 21, § 25). Peste 2.750 de persoane, dintre care cca 800 membri ai forțelor de ordine, au fost omorâte, iar peste 31.900 oameni au fost mutilați sau răniți. Campania de teroare a ajuns să se extindă asupra restului teritoriului Marii Britanii și al continentului european.

O legislație specială a căutat să remedieze situația. În special au fost promulgate legea din 1978 și predecesoarele sale și anume legea din 1973 asupra stării de urgență în Irlanda de Nord (Northern Ireland (Emergency Provisions) Act, „legea din 1973”) și cea din 1975 de modificare (Northern Ireland (Emergency Provisions) (Amendment) Act, „legea din 1975”), menite să acorde ajutor forțelor de securitate în combaterea mai eficientă a amenințării teroriste.

B. Articolul 11 al legii din 1978

16. Abrogat în 1970, articolul 11 din legea din 1978 instituia, între altele, o împuternicire de arestare. Clauzele sale pertinente erau redactate astfel:

„1. Orice agent de poliție poate aresta fără mandat orice persoană pe care o bănuiește de terorism.

(...)

3. O persoană arestată în temeiul prezentului articol nu poate rămâne în arest preventiv mai mult de 72 ore; articolele 132 din legea din 1964 asupra Magistrates' Courts din Irlanda de Nord și 50 § 3 din legea din 1968 cu privire la copii și tineri din Irlanda de Nord (obligația de a aduce în fața Magistrates Courts' orice persoană în timp de 48 ore de la arestare) nu se aplică față de o atare persoană.”

Paragraful 2 permitea de a pătrunde și a efectua percheziții în locurile unde se afla sau se credea că se află un presupus terorist. Potrivit paragrafului 4, un agent de poliție putea fotografia persoanele arestate în conformitate cu articolul 11 și să le ia amprente digitale și ale palmei.

17. Articolul 31 § din legea din 1978 definește noțiunea de „terorist” ca fiind „orice persoană implicată în comiterea sau în tentativa de comitere a oricărui act terorist sau în dirijarea, organizarea sau antrenarea persoanelor pentru necesitățile terorismului, terorismul fiind definit ca „recurgerea la violență în scopuri politice și în special cu intenția de a speria ansamblul sau o parte din populație.”

Articolul 21 și anexa 2 a legii din 1978 a proscris unele organizații, printre care I.R.A. (inclusiv I.R.A. provizorie). Este considerată vinovată orice persoană care aparține sau declară că aparține la o astfel de organizație, caută sau incită susținere pentru aceasta, îi aduce sau primește în cunoștință de cauză pentru ea orice contribuție, determină sau invită să adere persoane ca membri sau execută în numele său ordine, directive sau cereri din partea unuia dintre membrii săi.

18. Competențele de arestare și de detenție definite în articolul 11 din legea din 1978 constituiau la origine un element al sistemului detenției provizorie, instituite prin legea din 1973 pentru a înlocui internarea (hotărârea Irlanda c. Marii Britanii precitată, Seria A, nr.25, pp. 38-39, § 88). Fiind confirmat prin legile din 1975 și 1978, acest regim a fost abolit în 1980 cu excepția articolului 11, care a servit din această dată ca baza unei puteri autonome de arestare și de deținere pentru o perioadă până la 72 ore.

De la adoptarea sa din 1973, legislația care conferea asemenea împuternicire a constituit subiectul unei examinări periodice în Parlament. Astfel, potrivit articolului 33 din legea din 1978 dispozițiile în cauză expirau la fiecare 6 luni, ele fiind reînnoite de fiecare dată până la abrogarea lor în 1987.

19. În 1983, Secretarul de Stat pentru Irlanda de Nord l-a invitat pe Sir George Baker, înalt magistrat la pensie, să studieze mecanismele legii din 1978 pentru a determina dacă ea menaja un just echilibru între menținerea libertăților individuale în modul cel mai larg posibil și conferirea în competența forțelor de securitate și tribunalelor a împuternicirilor suficiente pentru protecția populației contra amenințărilor teroriste. Rezultatul a fost constatat într-o serie de recomandări, enumerate într-un raport publicat în aprilie 1984 (Command Paper, Cmnd. 9222), în care Sir George Baker enunța următoarele remarcă:

„263. În general, îmi pare inutil, făcând recomandări în 1984, de a mă referi la o perioadă anterioară anului 1973, dar pentru a înțelege clauzele [legii din 1978] în materie de arestare și de detenție se cuvine de a aminti că decretul nr. 10 adoptat în temeiul legii din 1922 cu privire la împuternicirile speciale în Irlanda de Nord (Special Powers Act (Northern Ireland)) preciza:

„Pentru a păstra pacea și ordinea orice membru al RUC poate autoriza arestarea fără mandat și reținerea timp de cel mult 48 ore a oricărei persoane în scopul efectuării unui interogatoriu.” (subliniat de mine)

Această împuternicire generală de arestare în scopul interogării nu a dispărut complet atunci când Westminster a abrogat legea cu privire la împuternicirile speciale. Ea a fost redefinită și parțial reinstuită prin [legea din 1978] și P.T.A. [legile din 1974 și 1976 referitoare la dispozițiile provizorii cu privire la prevenirea terorismului], dar cuvintele „în scopul efectuării unui interogatoriu” nu figurează deloc în aceste texte; ele nu pot fi decât deduse. Numeroase critice sunt ridicate contra pretinsei recurgeri ilegale la arestare pentru „a colecta informații”, pentru a dobândi date de importanță secundă sau pentru a proceda la diverse forme de hărțuire. Poate-că ar fi fost mai bine de a consacra explicit în lege împuternicirea R.U.C., supusă desigur unor controale apropiate. În speța R. c. Houghton examinată în fața camerei penale a Curții de Apel engleze, judecătorul Lawton a estimat că poliția beneficia de o asemenea împuternicire potrivit P.T.A. (Criminal Appeal Reports 1987, p. 197).

264. Contrar dispozițiilor [legii din 1978] care reglementează procedura de examinare a infracțiunilor cu caracter terorist și nu implică o derogare de la articolul 6 (art.6) din Convenția europeană, cele referitoare la împuternicirile de arestare par să nu corespundă regulilor minime impuse de articolul 5 (art.5). Prin urmare, Marea Britanie a formulat o declarație de derogare potrivit articolului 15 (art. 15). Articolul 5 § 1 c) (art. 5-1-c) cere prezența unor suspiciuni rezonabile că un individ a comis o infracțiune și o arestare operată în vederea aducerii infractorului în fața autorității judiciare competente. Articolul 11 [din legea din 1978] nu prevede nimic dintre acestea și chiar nu necesită prezența unei infracțiuni. (...) Este dezirabilă orice acțiune susceptibilă să evite invocarea de către Marea Britanie a clauzei de derogare ca scuză pentru încălcările Convenției.

(...)

Suspiciuni sau suspiciuni rezonabile

280. Numai un jurist sau un legislator ar bănuși (sau ar bănuși în mod rezonabil) existența unei deosebiri, dar există una, deoarece potrivit jurisprudenței, cu care sunt de acord, Parlamentul trebuia să acționeze în cunoștință de cauză, utilizând ambele expresii. Articolul 11 se mulțumește cu un criteriu subiectiv: avea poliștului suspiciuni? Dacă suspiciunile sale sunt sincere și autentice că persoana arestată este terorist, nu ține de competența tribunalului să examineze în continuare exercitarea atribuției în cauză. În schimb, acolo unde legea cere suspiciuni rezonabile, controlul asupra rezonabilității ține de competența tribunalului. Este prezent aici un criteriu obiectiv. Tribunalul poate să examineze faptele care au generat suspiciunile, pentru a determina dacă sunt de natură a produce motive rezonabile. Suspiciunile rezonabile nu sunt în sine suficiente pentru a constitui un început de probă („prima facie case”). Dovezile din auzite (hearsay) pot justifica suspiciunile rezonabile, dar nu sunt suficiente pentru a întemeia o inculpare.

281. Întrevăd un singur pericol din exigența rezonabilității suspiciunii: faptele care le motivează pot fi semnalate de o sursă confidențială care nu poate fi dezvăluită în fața unui tribunal într-o instanță civilă pentru arestare arbitrară. Cu toate acestea, articolul 12 al P.T.A. la care a recurs R.U.C. cel mai frecvent în 1982 și 1983 enunță această condiție de rezonabilitate. Cifrele referitoare la arestări sunt următoarele:

Potrivit art. 11
[din legea din 1978]

Potrivit art. 12
din P.T.A.

1982	1.902	828
1983 (la 1 octombrie)	964	883

(...) Criteriul utilizat pentru a alege dintre cele două posibilități într-un caz concret a fost durata reținerii persoanei arestate.

(...)

283. Nu mi-a fost dat nici un indice de natură să-mi sugereze că existența unor simple suspiciuni și nu a suspiciunilor rezonabile a jucat vreodată un rol în decizia de a opta în favoarea articolului 11 în comparație cu articolul 12; mai mulți ofițeri superiori de poliție mi-au confirmat chiar că acest element nu i-ar influența. În plus, dacă înțeleg bine, astăzi polițiștii sunt instruiți ca, la arestarea unui terorist prezumat, să aibă aceleași suspiciuni cerute pentru orice altă infracțiune. În consecință concluzionez că nu se admite o arestare fără mandat în absența suspiciunilor rezonabile; aceasta va trebui de specificat în textele referitoare la noile împuterniciri de arestare, pe care le propun în locul articolului 11 § 1 și articolului 13 § 1.

(...)

285. Polițistul care efectuează o arestare potrivit articolului 11 nu este obligat să indice o infracțiune concretă nici să informeze suspectul despre motivele arestării precum cere *common law*, potrivit căreia „orice cetățean are dreptul să știe în temeiul căreia acuzări sau suspectări de a fi comis infracțiunea este reținut”. Lui îi este suficient să-i comunice celui interesat că este reținut în virtutea acestui articol, deoarece este bănuit de terorism. (...)”

20. Exercițarea împuternicirii prevăzute la articolul 11 § 1 a fost examinată de Camera Lorzilor în cauza *McKee c. Chief Constable for Northern Ireland* (All England Law Reports 1985, vol. 1, pp. 1-4). Înalta jurisdicție a considerat că legalitatea măsurii depindea de starea de spirit a polițistului în cauză: acesta din urmă trebuia să suspecteze de terorism persoana reținută de el, în caz contrar arestarea ar fi fost ilegală; el putea să-și întemeieze suspiciunile pe informațiile primite de la superiorul său, dar să nu procedeze la o arestare în virtutea articolului 11 potrivit instrucțiunilor unui superior care are suspiciuni, dacă nu le împărtășește personal. Lordul Roskill, cu care alți Lorzi au fost de acord, a declarat că suspiciunile puteau să nu fie bazate pe motive rezonabile, dar să fie oneste. Existența suspiciunilor la un polițist fiind un criteriu subiectiv, tribunalele nu pot decât să le verifice onestitatea; singurele chestiuni care trebuie tranșate constau în faptul dacă polițistul avea suspiciuni și dacă ele erau oneste.

21. În plus, o arestare fără mandat se supune normelor *common law* enunțate de Camera Lorzilor în cauza *Christie c. Leachinsky* (Appeal Cases 1947, pp. 587 și 600). Persoana interesată trebuie să fie informată de motivul exact al arestării sale, într-un limbaj pe care îl înțelege, în mod normal de la momentul reținerii sau, dacă circumstanțele speciale o justifică, ulterior imediat ce e posibil. Ea este legal arestată potrivit articolului 11 § 1 din legea din 1978 dacă este avizată că este reținută în virtutea acestui text pe motiv că este suspectată de terorism (cauza *McElduff*, Northern Ireland Reports 1972, vol. 1 și *McKee c. Chief Constable*, loc. cit.).

22. Articolul 6 din legea din 1987 asupra stării de urgență în Irlanda de Nord (Northern Ireland (Emergency Provisions) Act), în vigoare din 15 iunie 1987 și posteroară faptelor prezentei cauze, a înlocuit articolul 11 § 1 din legea din 1978. Acest articol se limitează în a conferi împuternicirea de a pătrunde în anumite localuri și de a le percheziona cu scopul de a aresta persoane în temeiul articolului 12 din legea din 1984 referitoare la dispozițiile provizorii în materie de prevenire a terorismului (Prevention of Terrorism (Temporary Provisions) Act – hotărârea Brogan și alții precitată, Seria A, nr. 145-B, p. 22, § 30) și, la ora actuală, în temeiul articolului 14 din legea din 1989 având același obiect. Aceste două ultime articole limitează explicit autorizarea arestării fără mandat la cazuri în care există „motive rezonabile” de a suspecta.

C. Căi de recurs

23. Oricine consideră arestarea sau detenția sa ilegală potrivit articolului 11 dispune de două căi de recurs: să angajeze o acțiune de *habeas corpus* (*procedură prin care o persoană privată de libertate poate cere de urgență eliberarea sa*); să reclame în procedura civilă a despăgubirilor pentru detenția ilegală (hotărârea Brogan și alții precitată, Seria A, nr. 145-B, p. 25, §§ 39-41). În ambele ipoteze controlul legalității se referă la chestiuni procedurale de genul dacă persoana interesată a fost bine informată asupra motivelor reale ale arestării sale (Christie c. Leachinsky, loc. cit.) și dacă condițiile articolului 11 § 1 sunt întrunite. Astfel după cum s-a stabilit deja, tribunalul a examinat nu rezonabilitatea suspiciunilor care au motivat arestarea, dar onestitatea suspiciunilor polițistului (McKee c. Chief Constable, loc. cit.).

PROCEDURA ÎN FAȚA COMISIEI

24. Dl Fox și dna Campbell au sesizat Comisia la 16 iunie 1986 (cererile nr. 12244/86 și 12245/86), iar dl Hartley la 2 septembrie 1986 (cererea nr. 12383/86). Ei afirmă, toți trei, că arestarea și detenția lor era contrară paragrafului 1 al articolului 5 (art. 5-1) din Convenție și că au mai fost încălcate paragrafele 2, 4 și 5 (art. 5-2, art. 5-5, art. 5-5). În plus, ei au mai invocat că nu au dispus de nici un recurs efectiv în fața unei „instanțe” naționale care ar fi examinat pretențiile lor astfel cum cere articolul 13 (art.13).

La 11 decembrie 1986 Comisia a ordonat joncțiunea cererilor potrivit articolului 29 din Regulamentul său interior, iar la 10 mai 1988 ea le-a declarat admisibile.

25. În raportul său din 4 mai 1989 (articolul 31) (art. 31), ea a constatat că există în privința fiecărui reclamant o încălcare a paragrafelor 1, 2 și 5 ale articolului 5 (art. 5-1, art. 5-2, art. 5-5) (7 voturi contra 3), dar nu și a paragrafului 4 (art.5-4) (9 voturi contra 3). În plus ea a estimat că nici o chestiune distinctă nu se ridică în temeiul articolului 13 (art. 13) (unanimitate).

Textul integral al avizului său, precum și opiniile separate care îl însoțesc, figurează în anexă la prezenta hotărâre*.

* Pentru rațiuni de ordin practic el nu va figura decât în ediția imprimată (volumul 182 al Seriei A a publicațiilor Curții), dar oricine îl poate obține la grefă.

CONCLUZIILE PREZENTATE CURȚII

26. La audierea publică din 26 martie 1990 Guvernul a confirmat în substanță concluziile din memoriul său, care invitau Curtea

„să decidă și să declare în privința fiecăruia dintre cei trei reclamanți,

1. că faptele nu relevă nici o încălcare a paragrafelor 1, 2, 4 sau 5 ale articolului 5 (art. 5-1, art. 5-2, art. 5-4, art. 5-5) din Convenție;
2. că ele nu relevă nici o încălcare a articolului 13 (art. 13) sau, cu titlu subsidiar, nici o chestiune distinctă nu se ridică în privința acestui text”.

27. La rândul lor, reclamanții și-au menținut în substanță concluziile din memoriul lor, care solicitau Curții

„să decidă și să declare, în privința fiecăruia [dintre ei],

1. că faptele relevă o încălcare a paragrafelor 1, 2, 4 sau 5 ale articolului 5 (art. 5-1, art. 5-2, art. 5-4, art. 5-5) din Convenție;
2. că ele relevă o încălcare a articolului 13 (art. 13)”.

ÎN DREPT

1. CONSIDERAȚII GENERALE

28. Reclamanții se plâng de arestarea și detenția lor în temeiul legislației penale promulgate pentru a face față actelor teroriste legate de situația din Irlanda de Nord.

Pe parcursul ultimilor douăzeci de ani, campania de terorism dusă în această regiune a avut efecte grave, în special asupra vieților și provocând suferințe omenești (paragraful 15 supra). În hotărârea sa Brogan și alții din 29 noiembrie 1988 Curtea a recunoscut deja imperativul inerent sistemului Convenției, cel al echilibrului just între protecția instituțiilor democrației în interes comun și salvagardarea drepturilor individuale (Seria A, nr. 145-B, p. 27, § 48). Prin urmare, ca și în cazul Brogan și alții, ea va lua în considerație, la examinarea pretențiilor invocate, specificul criminalității teroriste și necesitatea luptei contra acesteia în măsura compatibilă cu clauzele pertinente ale Convenției în lumina dispoziției speciale a primei, precum și a obiectului și scopului globale ale necesității.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 1 (art.5-1)

29. Reclamanții invocă articolul 5 § 1 (art. 5-1), potrivit căruia:

„Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

(...)

c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive rezonabile de a bănuși că a comis o infracțiune ...;

(...)”

Potrivit acestei dispoziții, ei nu contestă legalitatea arestării lor în dreptul nord-irlandez și în special conformitatea sa cu „căile legale”.

30. Ei afirmă, în schimb, că nu au fost arestați și deținuți în temeiul unor motive „rezonabile” susceptibile de a-i face suspectați de vreo infracțiune. Articolul 11 § 1 din legea din 1978 autoriza „orice agent de poliție să aresteze fără mandat orice persoană pe care o bănușește de terorism” (paragrafele 9, 13 și 16 supra). În opinia lor, acest articol este în sine contrar articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c), prin faptul că nu prevedea nici o condiție a rezonabilității. Împreună cu Comisia, reclamanții au estimat că dosarul nu relevă existența suspiciunilor rezonabile la originea arestării lor.

În plus, arestarea nu a avut ca scop aducerea lor „în fața autorității judiciare competente”, ci a obține informații fără vreo inculpare necesară. Guvernul și Comisia resping această teză.

31. În conformitate cu articolul 11 § 1 din legea din 1978, pentru o arestare legală sunt suficiente prezența suspiciunilor oneste, potrivit interpretării date de Camera Lorzilor în cauza McKee c. Chief Constable for Northern Ireland (paragraful 20 supra). În raportul său adresat Parlamentului, Sir George Baker a subliniat caracterul „subiectiv” al criteriului utilizat potrivit articolului 11, dar el a considerat că acolo unde legea cere

prezența suspiciunilor rezonabile, ea fixează un criteriu obiectiv, care trebuie să fie verificat de tribunale (paragraful 19 supra).

Articolul 5 § 1 c) (art. 5-1-c) se referă la suspiciunile „rezonabile”, dar nu numai autentice și oneste. Cu toate acestea, Curtea nu controlează *in abstracto* legislația în cauză, dar examinează aplicarea acesteia speței.

32. „Rezonabilitatea” suspiciunilor pe care trebuie să se bazeze o arestare constituie un element esențial al protecției oferite de articolul 5 § 1 c) (art. 5-1-c) contra privărilor arbitrare de libertate. În acord cu Guvernul și Comisia, Curtea estimează că existența suspiciunilor rezonabile presupune prezența unor fapte sau date susceptibile să convingă un observator obiectiv că individul în cauză ar fi putut comite infracțiunea. Ceea ce poate fi considerat „rezonabil” depinde în orice caz de ansamblul circumstanțelor.

În această privință, criminalitatea teroristă intră într-o categorie specială. În fața riscului unor suferințe și pierderi de vieți omenești, poliția este obligată să acționeze cu cea mai mare celeritate pentru verificarea informațiilor sale, precum și celor care provin de la sursele secrete. Mai mult ca atât, adeseori poliția poate aresta un prezumat terorist în temeiul unor date fiabile, dar care nu pot fi dezvăluite celui suspect sau prezentate instanței de judecată în susținerea acușării fără a pune în pericol sursa.

Potrivit poziției Guvernului, dificultățile inerente cercetării și urmăririi infracțiunilor legate de terorismul în Irlanda de Nord împiedică întotdeauna aprecierea potrivit aceluiași criterii obligatorii pentru infracțiunile de tip clasic a „rezonabilității” suspiciunilor care motivează atare arestări. Cu toate acestea, necesitatea de a combate criminalitatea teroristă nu ar putea justifica extinderea noțiunii de „rezonabilitate” până la atingerea în substanță a garanției asigurate de articolul 5 § 1 c) (art. 5-1-c) (a se vedea *mutatis mutandis*, hotărârea Brogan și alții precitată, Seria A, nr. 145-B, p. 32-33, § 59).

33. Potrivit opiniei majoritare a Comisiei, împărtășită de reclamantul, Guvernul nu a furnizat nici o precizare de natură să admită concluzia că suspiciunile contra reclamantilor la momentul reținerii lor erau „rezonabile” în sensul articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c) sau că arestarea lor nu rezulta numai din suspiciuni oneste cerute de legislația nord-irlandeză (paragraful 61 al raportului).

Guvernul a răspuns că nu poate divulga elementele foarte delicate pe care s-au bazat aceste suspiciuni, fără a le dezvălui originea și a crea un risc pentru viața și securitatea terților. În susținerea tezei sale potrivit căreia existau totuși suspiciuni rezonabile, el amintește că primii doi reclamanti au fost deja condamnați pentru acte grave de terorism în raport cu I.R.A. provizorie (paragraful 12 supra) și că toți trei au fost interogați în timpul detenției lor referitor la acte concrete de terorism de care au fost suspectați (paragraful 10 și 14 supra). În opinia lui, acest fapt este suficient pentru a demonstra că polițiștii responsabili de arestarea lor aveau suspiciuni *bona fide* sau autentice și că nu există nici o deosebire de fond între astfel de suspiciuni și suspiciunile rezonabile. În plus, Guvernul observă că reclamantul nu ar contesta ei-înșiși faptul că au fost arestați și deținuți în legătură cu actele teroriste (paragraful 55 al raportului Comisiei).

Plus la aceasta, potrivit Guvernului chiar dacă el nu poate dezvălui nici natura, nici sursele informațiilor care au condus la arestarea lor, indicii serioși confirmă că primii doi reclamanti au fost anterior implicați în activitatea de prelucrare și transmitere a informației în folosul I.R.A. provizorie; în ceea ce îl privește pe al treilea reclamant, poliția dispunea de elementele care stabileau legătura dintre el și răpirea în privința căreia a fost interogat.

34. În mod cert, nu se admite aplicarea articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c) într-un mod de natură să provoace dificultăți excesive autorităților polițienești ale statelor-contractante în combaterea prin măsurile adecvate a terorismului organizat (a se vedea *mutatis mutandis*, hotărârea Klass și alții din 6 septembrie 1978, Seria A, nr. 28, pp.27 și 30-31, §§ 58 și 68). Prin urmare, statelor nu li se poate cere stabilirea rezonabilității suspiciunilor care ar motiva arestarea unui prezumat terorist, dezvăluind sursele confidențiale ale informațiilor în suportul acesteia sau chiar faptele care ar contribui la descoperirea sau identificarea lor.

Cu toate acestea, Curtea trebuie să poată determina dacă substanța garanției oferite de articolul 5 § 1 c) (art. 5-1-c) nu a fost afectată. În consecință, Guvernului reclamat îi aparține obligația de a-i furniza cel puțin unele fapte sau informații de natură să convingă Curtea că existau motive rezonabile de a suspecta persoana arestată de comiterea infracțiunii alegate. Aceasta este cu atât mai mult necesar atunci când, similar speței, dreptul intern nu cere prezența suspiciunilor rezonabile, ci numai celor oneste.

35. Curtea admite că arestarea și detenția fiecăruia dintre reclamanți se întemeia pe suspiciuni *bona fide*, atribuindu-i calitatea de teroriști și că toți, afară de dl Hartley au fost interogați în timpul detenției referitor la acte concrete de terorism de care erau suspectați.

Condamnările aplicate altădată dlui Fox și dnei Campbell ca urmare a actelor teroriste legate de I.R.A. (paragraful 12 supra) puteau consolida suspiciunile asociindu-le cu infracțiunile teroriste, dar să nu constituie baza exclusivă a suspiciunilor care ar justifica arestarea lor șapte ani mai târziu, în 1986.

Faptul că toți reclamanții au fost interogați în timpul detenției lor cu privire la acte concrete de terorism, confirmă o dată în plus că poliția îi suspecta în mod real de implicare în asemenea acte, dar nu convinge un observator obiectiv că reclamanții ar fi putut comite aceste acte.

În ceea ce le privește, elementele precitate nu sunt suficiente pentru a constata existența suspiciunilor rezonabile. Dat fiind faptul că Guvernul nu a furnizat alte indicii care ar întemeia suspiciunile contra reclamanților, explicațiile sale nu întrunesc condițiile minimale ale articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c) în materia rezonabilității suspiciunilor care ar motiva arestarea unui individ.

36. Prin urmare, Curtea a estimat că a existat o încălcare a articolului 5 § 1 (art. 5-1). În consecință, ea nu consideră necesară examinarea chestiunii referitoare la scopul arestării reclamanților (paragraful 30 supra).

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 2 (art.5-2)

37. Reclamanții se plâng de o încălcare a prevederilor articolului 5 § 2 (art. 5-2), potrivit căruia

„Orice persoană arestată, trebuie să fie informată în termenul cel mai scurt și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa.”

Comisia admite această parte a cererii pe care Guvernul o respinge.

38. Potrivit reclamanților, paragraful 1 c) al articolului 5 (art. 5-1-c) menționează motivele arestării și anume acestea trebuie aduse la cunoștința deținuților. Or terorismul prezumat nu ar constitui în sine în mod necesar o infracțiune care ar justifica o privațiune de libertate în virtutea articolului 11 din legea din 1978. În consecință, încălcând articolul 5 § 2 (art. 5-2), ei nu ar primi la momentul reținerii informații adecvate și inteligibile asupra motivelor aplicării acestei măsuri. În special, autoritățile naționale ar încălca obligația lor de „informare” a individului în cauză atunci când, similar împrejurării speței, el trebuie să deducă ulterior din interogatoriul poliției motivele arestării sale.

39. Potrivit Guvernului, articolul 5 § 2 (art. 5-2) are scopul de a permite unei persoane arestate de a aprecia legalitatea arestării sale și de a întreprinde, dacă e cazul, demersuri pentru contestarea acesteia. El nu ar prescrie o informație detaliată: el ar impune numai obligația de a aduce la cunoștință, în cei mai scurți termeni, baza juridică a detenției sale și faptele esențiale pertinente, cu referire la dreptul intern, pentru a aprecia legalitatea acesteia. Aplicarea acestor principii circumstanțelor cauzei ar demonstra că el a fost respectat.

40. Paragraful 2 al articolului 5 (art. 5-2) enunță o garanție elementară: orice persoană arestată trebuie să cunoască cauza privării sale de libertate. Integrat în sistemul protecției oferit de articolul 5 (art. 5), el obligă de a aduce la cunoștința unei astfel de persoane, într-un limbaj simplu și accesibil pentru ea, temeiurile juridice și faptice ale privării sale de libertate, pentru ca ea să-i poată contesta legalitatea în fața unui tribunal în virtutea paragrafului 4 (art. 5-4) (hotărârea van der Leer din 21 februarie 1990, Seria A, nr. 170, p. 13, § 28). În timp ce aceste informații trebuie să fie furnizate „în cei mai scurți termeni” (în engleză: „promptly”), polițistul care a efectuat arestarea poate să nu i-o furnizeze integral pe loc. Particularitățile cauzei vor determina dacă persoanei i s-a furnizat informația în volum suficient și în timp util.

41. La momentul arestării reclamanților, poliția le-a adus la cunoștință doar faptul că sunt arestați în temeiul articolului 11 § 1 din legea din 1978 pe motivul că sunt suspectați de terorism (paragraful 9 și 13 supra). Această simplă mențiune despre baza legală a arestării nu este suficientă pentru a răspunde exigențelor articolului 5 § 2 (art. 5-2) după cum a admis și Guvernul.

Cu toate acestea, după arestare reclamanții au fost interogați de poliție în raport cu implicarea lor suspectată în actele criminale concrete și apartenența presupusă la organizații interzise (paragrafele 9, 10 și 14 supra). Nu există motive de a se presupune că aceste interogatorii nu le puteau da posibilitatea reclamanților să înțeleagă motivele privării lor de libertate. Prin urmare, lor li s-au adus la cunoștință motivele suspectării de terorism în timpul interogatoriului.

42. Arestați la 5 februarie 1986 la ora 15.40 la comisariatul R.U.C. din Woodbourne, dl Fox și dna Campbell au fost interogați separat la comisariatul din Castlereagh în aceeași zi între orele 20.15 și 22.00 (paragraful 9 supra). În ceea ce îl privește pe dl Hartley, arestat de la domiciliu la 18 august 1986 la ora 07.55, acesta a fost dus la comisariatul din Antrim, unde a fost interogat între orele 11.05 și 12.15 (paragraful 13 supra). În circumstanțele date, aceste intervale de câteva ore nu ar putea fi considerate ca fiind incompatibile cu exigența de promptitudine potrivit articolului 5 § 2 (art. 5-2).

43. În concluzie, nu a existat o încălcare a articolului 5 § 2 (art. 5-2) în privința nici unuia dintre reclamanți.

IV. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 4 (art. 5-4)

44. Reclamanții invocă faptul că, deoarece Convenția nu a fost incorporată în dreptul britanic, ei nu au putut contesta legalitatea detenției lor în fața jurisdicțiilor interne în temeiul 5 § 4 (art. 5-4), care prevede:

„Orice persoană lipsită de libertate prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală.”

Majoritatea membrilor Comisiei au constatat lipsa unei încălcări a acestui text. Potrivit Comisiei garanția importantă pe care o enunță, ar fi lipsită de obiect, similar circumstanțelor speței, dacă un individ și-ar recăpăta libertatea înainte ca să se examineze, în cei mai scurți termeni, legalitatea detenției sale.

Din partea sa, Guvernul afirmă că tribunalele sunt competente la examinarea unei acțiuni de *habeas corpus* să decidă atât asupra legalității formale a detenției, cât și asupra autenticității suspiciunilor de terorism contra individului în cauză. Cu titlu subsidiar, Guvernul se raliază opiniei Comisiei.

În ceea ce-i privește, reclamanții se alătură raționamentelor dezvoltate de dl Danelius în opinia sa disidentă anexată la raportul Comisiei, potrivit căreia articolul 5 § 4 (art. 5-4) se aplică de asemenea și pentru perioadele scurte de detenție; or nici o cerere de *habeas corpus*, nici o acțiune de despăgubire pentru detenția ilegală nu ar putea asigura exercitarea dreptului pe care îl consacra, astfel cum a fost interpretat de către Curte în hotărârea sa Brogan și alții (loc. cit., pp. 34-35, § 65), deoarece legalitatea unei arestări operate în virtutea articolului 11 § 1 din legea din 1978 nu depindea de existența suspiciunilor rezonabile.

45. Dl Fox și dna Campbell au fost deținuți aproximativ 44 ore, iar dl Hartley timp de câteva 30 ore (paragrafele 10 și 14 supra). Primii doi reclamanți au introdus o acțiune de *habeas corpus* în ziua următoare arestării, dar ei au fost eliberați înainte ca instanța să le examineze cauza (paragraful 11 supra). În schimb cel de-al treilea reclamant nu a angajat nici o acțiune cu privire la privarea sa de libertate (paragraful 14 supra).

Prin urmare, cei trei reclamanți au fost eliberați după puțin timp, înaintea oricărui control judiciar al detenției. Curtea nu examinează *in abstracto* dacă, în caz contrar, natura recursurilor disponibile ar fi satisfăcut sau nu condițiile articolului 5 § 4 (art. 5-4).

În consecință, Curtea nu consideră necesară examinarea fondului cererii formulate de reclamanți în temeiul acestei dispoziții.

V. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 5 (art. 5-5)

46. Reclamanții au invocat în plus paragraful 5 al articolului 5 (art. 5-5) potrivit căruia

„Orice persoană, care este victima unei arestări sau a unei dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol (art. 5) are dreptul la reparații.”

Curtea a constatat că arestarea și detenția reclamanților a avut loc cu încălcarea paragrafului 1 (art. 5-1) (paragraful 36 supra). Această încălcare nu putea servi ca temei nici înainte, nici chiar după adoptarea acestei hotărâri, pentru o cerere de indemnizare în fața jurisdicțiilor din Irlanda de Nord (hotărârea Brogan și alții precitată, Seria A, nr. 145-B, p. 35, § 67).

Prin urmare, a existat o încălcare a dispozițiilor paragrafului 5 (art. 5-5) în privința fiecărui reclamant.

VI. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 (art. 13)

47. În cele din urmă, reclamanții invocă încălcarea articolului 13 (art. 13), care prevede:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

În lumina constatărilor făcute la paragrafele 43 și 45 supra, Curtea nu consideră necesară examinarea acestei părți a cererii.

VII. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 50 (art. 50)

48. Potrivit articolului 50 (art. 50),

„Dacă hotărârea Curții declară că o decizie luată sau o măsură ordonată de către o autoritate judecătorească sau orice altă autoritate a unei Părți Contractante încalcă în totalitate sau în parte obligațiile care rezultă din (...) Convenție și dacă dreptul intern al acestei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

Reclamanții nu reclamă repararea vreunui prejudiciu material. Ei solicită, în schimb, o indemnizare substanțială, fixată de Curte pe baze echitabile, pentru prejudiciul moral pe care l-ar fi suportat fiecare dintre ei, plus 37.500 lire sterline pentru costuri și cheltuieli în procedurile în fața organelor Convenției. Reclamanții s-au declarat dispuși să ajungă la un acord cu Guvernul asupra mărimii sumelor și să nu supună examinării Curții această chestiune decât în lipsa vreunui acord.

Guvernul, din partea sa, a preferat să-și rezerve obiecțiile asupra cererii de satisfacție până la pronunțarea hotărârii în fond.

În aceste condiții, Curtea nu consideră chestiunea cu privire la aplicarea articolului 50 ca fiind una tranșată și prin urmare ea trebuie rezervată pentru o examinare ulterioară.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA

1. Susține, cu patru voturi contra trei, că a existat o încălcare a articolului 5 § 1 (art. 5-1);
2. Susține, în unanimitate, că nu a existat o încălcare a articolului 5 § 2 (art. 5-2);
3. Susține, cu patru voturi contra trei, că a existat o încălcare a articolului 5 § 5 (art. 5-5);
4. Susține, în unanimitate, că nu este necesară examinarea plângerilor în temeiul articolelor 5 § 4 și 13 (art. 5-4 și art. 13);
5. Susține, în unanimitate, că chestiunea cu privire la aplicarea articolului 50 nu este tranșată;

prin urmare, Curtea

a) o rezervă în totalitate pentru o examinare ulterioară;

b) invită Guvernul și reclamantii să-i adreseze în următoarele trei luni, observațiile lor scrise asupra acestei chestiuni și în special să-i comunice orice acord la care au ajuns părțile;

c) rezervă aplicarea procedurii ulterioare și delegă Președintelui Curții competența de a o fixa dacă va fi necesar.

Redactată în franceză și în engleză și pronunțată în ședință publică la Palatul Drepturilor Omului la Strasbourg, la 30 august 1990.

Semnat de: Rolv RYSSDAL
Președintele

Semnat de: Marc-Andre EISSEN
Grefier

La prezenta hotărâre se anexează, potrivit articolelor 51 § 2 (art. 51-2) din Convenție și 53 § 2 din Regulament, textul opiniei disidente comune a dlui Sir Vincent Evans, dlui Bernhardt și dnei Palm.

Parafat: R.R.

Parafat: M.-A.E.

OPINIA DISIDENTĂ COMUNĂ A DLUI SIR VINCENT EVANS, DLUI BERNHARDT ȘI DNEI PALM,
JUDECĂTORI

(Traducere)

Nu putem subscrie opiniei majorității Curții potrivit căreia a existat în speță o încălcare a articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c).

Potrivit majorității, faptele și informațiile prezentate Curții de către Guvern nu permit a concluziona existența suspiciunilor rezonabile care ar justifica arestarea și detenția reclamanților în temeiul articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c) (paragraful 35 al hotărârii). Noi nu împărtășim această opinie.

Pe bună dreptate, Curtea admite că arestarea și detenția fiecărui reclamant se întemeia pe suspiciuni *bona fide* că ar fi teroriști și că ei au fost toți trei interogați în timpul detenției cu privire la acte concrete de terorism de care au fost suspectați. Cu toate acestea, în opinia majorității această ultimă circumstanță confirmă o dată în plus că poliștii aveau față de ei suspiciuni autentice; or aceste suspiciuni nu ar echivala cu o suspiciune rezonabilă.

În opinia noastră, dacă poliția suspecta în mod autentic reclamanții de implicare în acte concrete de terorism cu privire la care au fost interogați, aceste suspiciuni trebuiau să se întemeieze pe informațiile primite, chiar dacă ele proveneau din surse pe care Guvernul a declarat că nu le poate divulga pentru motive de securitate. Reieșind din situația din Irlanda de Nord, poliția trebuie să poată da curs unor asemenea informații referitoare la implicarea în activități teroriste și, atunci când circumstanțele le justifică, aresta și deține persoana suspectă pentru o achetă ulterioară.

În asemenea cazuri, nu este posibil de a stabili o distincție netă între suspiciuni autentice și suspiciuni rezonabile. Ținând cont de ansamblul circumstanțelor, precum și de faptele și informațiile furnizate Curții, în special cele referitoare la condamnările anterioare ale dlui Fox și dnei Campbell pentru participare la activități teroriste, suntem convinși că arestarea și detenția reclamanților au fost justificate de motive rezonabile pentru suspectare, în conformitate cu articolul 5 § 1 c) (art. 5-1-c). Cu atât mai mult nu întrevădem motive pentru a pune la îndoială faptul că reclamanții au fost deținuți și interogați în scopul unei urmăriri penale dacă ar fi fost obținute dovezi suficiente și utilizabile. Este adevărat că ei au fost eliberați fără să li se aducă vreo acuzație, dar aceasta nu anulează nicidecum măsurile luate, deoarece scopul unei asemenea investigații constă în verificarea dacă alte elemente confirmă sau nu suspiciunile.

Pentru aceste motive, în opinia noastră nu a existat o încălcare a articolului 5 § 1 c) (art. 5-1-c).